

21 – 25 februari

Als het winter is.

Laat je hart dan niet bevriezen.
Hou het kloppend voor de wereld,
laat gerechtigheid niet verliezen.

Als het winter is.

laat je handen niet verkillen.
Wrijf ze warm voor de mensen om je heen,
laat ze pijn en eenzaamheid verstillen.

Als het winter is.

Laat je ogen niet dichtsneeuwen.
Hou ze open voor onrecht en onvrede,
laat ze engagement en actie uitschreeuwen.

Als het winter is.

Laat niet je tijd verslapen.
Blijf wakker en alert,
wees waakzaam en rechtschapen.

In de winter is er nood aan wakkere mensen,
met een kloppend hart,
open ogen en warme handen.
Mensen die rechtstaan en handelen,
die zich engageren, tijd maken, actie brengen.

Dan wordt het lente
in het leven van mensen met pijn,
mensen die uitgesloten zijn,
dan wordt het lente in een wereld
van ongelijkheid en conflict,
dan wordt het lente ...

Ook in de winter.

IJzer wordt met ijzer gescherpt:
zo wordt een mens
gescherpt door zijn medemens.

Uit het Bijbelboek Spreuken 27,17

Het individualisme viert hoogtij in onze dagen.
Het 'ieder voor zich' is als een virus,
dat zich in ons leven heeft genesteld.

We wonen met veel mensen om ons heen,
in dezelfde straat en buurt.
En toch is er veel eenzaamheid.
We voelen ons soms alleen gelaten
met onze vragen en onze problemen.

In onze dagen van grote welvaart en techniek
is er meer dan ooit behoefte aan **gastvrijheid**.

Er is behoefte aan mensen,
die tijd en **ruimte weten te scheppen**,
waar anderen gewoon mogen binnenkomen.

Gastvrij zijn is een plaats scheppen,
waar **anderen vrij kunnen binnen komen**.
Een plaats waar een **luisterend oor** is
en de **bereidheid om zorgen samen te delen**.

Gastvrij zijn veronderstelt **aandacht**,
een **hartelijk open staan** naar een ander.
Drukdoenerij en eigenbelang
verdwijnen naar de achtergrond,
zodat de **gast op de eerste plaats** komt.
De **gast mag vrij zijn** om helemaal
aan zichzelf te kunnen toekomen.

Het is heerlijk om zulke mensen te ontmoeten.
Ze roepen nieuwe krachten in ons op,
nieuwe vrede en harmonie.
We worden er nieuwe mensen van.

'Even tijd hebben' voor een ander
is hele kostbare tijd.
Want daarin komt tot uiting
dat we delend in het leven willen staan.
En delend leven is zinvol leven.

Wim Holterman

samen

Elke mens die we ontmoeten
kunnen we negeren, groeten,
insluiten of uitsluiten,
kans geven of uitbuiten,
afweren of toelaten,
doodzwijgen of goedpraten.

'Onbekend is onbemind',
't zij volwassene of kind,
autochtoon of buitenlander,
bondgenoot of tegenstander,
mens die niets of alles kan.

Altijd weer kunnen wij kiezen,
wegkijken of zich verliezen
in het wonder van de mens,
zoekend naar de kern, de grens,
naar de zin en samenhang,
even maar of levenslang.

Wat we wellicht allen willen
is doorheen verschillen,
andere visies, waarden, normen,
toch gemeenschap vormen,
elk zoals hij gebekt is,
met geduld en met respect.

zichzelf worden

Zoals een krokus
pas krokus wordt
als hij zich ontplooit in het licht,
zo wordt een mens pas zichzelf
als hij zich met God verbonden weet.

Vóór God gaan staan, bidden in pure vorm,
is een weg om mens te worden:
zijn eigen identiteit terugvinden.

Een mens in gebed
is als een man die bij een bergmeer komt
en zich neerbuigt
over het rimpelloos watervlak.
In de waterspiegel,
tegen de achtergrond van de oneindige lucht
ziet hij zijn eigen gelaat.

Biddend ontdekken wij
wie wij echt zijn.
Manu Verhulst

God,
wij zijn gewoon om alles te beheersen;
dingen moeten gebeuren
wanneer en zoals wij dat willen.
Onze taken zijn gepland,
onze chronometers werken met seconden.
Zo gaat het ons leven lang.

Toch is de realiteit soms minder elastisch
dan wij ze wensen.
Soms gebeurt het onverwachte,
soms draait het helemaal anders uit
dan we graag hadden gewild.
Soms moeten we ons neerleggen
bij wat we niet meer aankunnen.

Geef dan,
dat we onze energie niet omzetten in frustratie,
maar dat we ze positief mogen aanwenden
voor de onverwachte kansen
die zich toch aandienen,
voor de mens die toch ons pad kruist,
voor de nood
die we vol nabijheid kunnen lenigen.

Geef ons de kracht om na alle inspanning
bescheiden dankbaar te zijn
om wat toch is kunnen gebeuren
en onbevangen te genieten van de
mussen in de lucht en de lelies op het veld.

onze weg

Geen andere weg valt er te bewandelen
dan die van de solidariteit.
De handen in elkaar slaan,
kleinen en groten,
machtigen en zwakken.

Geen ander pad is samen te effenen
dan dat van de hoop.
Vechten tegen de ontmoediging,
stapstenen leggen van moed en vertrouwen.

Geen betere energie is er
dan die van de samenhang.
Woorden en daden vinden
die mensen bij elkaar brengen,
over alle grenzen heen.

Geen krachtiger teken is er
dan dat van vriendschap en liefde.
Getuigen worden van Gods droom
en bouwen aan zijn huis,
hier en nu reeds, te midden de woestijn.

de kracht van verbinden